

Działania nocne w doktrynie i praktyce Wojska Polskiego w latach 1921-1939

Rozprawa dotyczy zagadnień z zakresu historii wojskowości, a dokładnie rzecz biorąc problematyki działań nocnych w doktrynie i funkcjonowaniu odrodzonego Wojska Polskiego w latach 1921–1939. Praca ma charakter analityczny. Temat został zobrazowany zarówno pod kątem teoretycznym, to jest w odniesieniu do realizowanych szkoleń, jak i poprzez próbę oceny praktycznego zastosowania odpowiednich założeń Wojska Polskiego w praktyce bojowej we wrześniu 1939 roku. Podstawowym celem badawczym było sprawdzenie jakie miejsce w doktrynie, regulaminach, a także programie szkoleniowym oraz w myśli wojskowej międzywojennych sił zbrojnych II Rzeczypospolitej odgrywały działania nocne.

Ważną część pracy stanowi analiza i ocena sześciu wybranych przykładów nocnych działań bojowych prowadzonych przez tak zwane wielkie jednostki – reprezentatywnych polskich związków taktycznych piechoty, kawalerii i broni pancernej – podczas kampanii wrześniowej 1939 roku. Doboru formacji dokonano pod kątem różnorodnych doświadczeń odpowiednich dywizji piechoty, czy brygad kawalerii i brygady pancernej. W rezultacie autor podjął się ustalenia na ile szkolenie i przygotowanie do działań w warunkach nocnych okazało się skuteczne oraz adekwatne do zadań, jakie polskie wojska realizowały na polu walki podczas pierwszego miesiąca wojny światowej.

Dysertacja składa się z sześciu części – rozdziałów. Pierwsze dwa rozdziały mają charakter wprowadzający do tematyki i stanowią swego rodzaju kontekst historyczny. Rozdział pierwszy zawiera krótki rys historyczny wojskowych operacji nocnych oraz przedstawia najważniejsze kwestie definiujące działania nocne i ich specyfikę. Rozdział drugi przynosi analizę wojskowo-geograficzną oraz wojskowo-polityczną Polski okresu międzywojennego. Kolejny, trzeci rozdział obejmuje zagadnienia związane z przeznaczaniem, organizacją oraz uzbrojeniem związków taktycznych piechoty, kawalerii i broni pancernej. W czwartym rozdziale znalazła się oryginalna analiza regulaminowych założeń dotyczących prowadzenia walki nocnej przez oddziały Wojska Polskiego. Piąty rozdział odtwarza i przybliża praktyczny przebieg szkoleń nocnych żołnierzy w poszczególnych okresach szkoleniowych, w tym w ramach kursów w Wyższej Szkole Wojennej. Ostatni, szósty rozdział, stanowi próbę analizy i oceny walk sześciu związków taktycznych Wojska Polskiego w toku działań bojowych we wrześniu 1939 roku.